

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμίαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθήναι, 18 Αὐγούστου 1883

Ἀριθ 1+140

ΔΙΑΦΟΡΑ ΧΟΡΤΑ

Ἀγκούριον

λέγεται, ἐκεῖνο τὸ τροφαντὸ ποῦ τρῶμε πάντοτε ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ φαγεῖτό δίκην περ γούστου, καὶ τὸ ὅποιον εἰς τὰ χαρέμια τοῦ Σουλτάνου, καθὼς ἔγραψε μιὰ φορὰ ὁ Ἀσμοδαῖος ὁ συναδέλφος μου μπάζεται κατακομματιασμένο, στὰ χαρέμια γιὰ νὰ μὴ κάνουν χρῆσι ὀλόκληρου τοῦ ἀγκουριου ἢ χαρεμιάδες, καὶ τοῦτο χάριν τῆς υγείας τους, διότι, ὡς καθὼς ξέρετε, τὰ ἐλληνικὰ ἀγκούρια, — ἢ χλωμόνες— ἔστειλαν δὲν ξέρω κ' ἐγὼ πόσους βαβαροὺς στὰ θυμαράκια, ἔστω μὲ τὸ νὰ τὰ εὔρισκαν πολὺ γλυκά.

Τῆρα ἄς ἔρθωμε καὶ στὸ σπουδαιότερο ζήτημα τῆς ἀγκουρολογίας.

Οἱ μεγαλείτεροι ἠθικολόγοι καὶ φιλόσοφοι, ἔγραψαν καὶ λένε πῶς κάθε ἀνθρώπος ἔχει καὶ συνείδησι, ἂν ὅμως ἦτανε αὐτοὶ οἱ φιλόσοφοι σήμερα στὴν Ἀθήνα, θὰ ἔγραφαν, ὅτι ἀπὸ τοὺς ιδιοχτήτας τῶν σπιτιῶν τῆς Ἀθήνας ἐσβέστηκε ἡ συνείδησι, καὶ ὅτι κάθε ιδιοχτήτης σπιτιοῦ, χωρὶς ἐξαιρέσι, στὴν Ἀθήνα, εἶναι ἀσυνείδητος λήσταρχος, κλέφτης, λωποδύτης τέλος πάντων, διότι γιὰ νὰ σοῦ ἐνοικιάσουν ἓνα βρωμόσπιτό τους, σοῦ γυρεύουν νὰ σοῦ πάρουν τὸν Θεὸ καὶ τὴν Παναγία τους.

Εἶχες ἓνα σπίτι ποῦ πλήρωνες τριάντα, πενήντα, ἢ ἑκατὸ τὸν μῆνα παλῆαις δραχμαῖς; Αἶ τὸρα οἱ εὐσυνείδητοι αὐτοὶ ἀθρόοι σοῦ γυρεύουν, στῆς τριάντα ἐξῆντα, στῆς πενήντα ἑκατὸ καὶ στῆς ἑκατὸ διακόσας ἢ γουν διακόσας πενήντα καὶ ἀδάντω τοῖς ἑκατό!

Πρέπει μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια νὰ στήσῃ τσαντέρια στὸ Γουδι καὶ Ἐπρωτάγαρο γιὰ νὰ κατεκίση.

Βρὲ τοκογλύ-

φακες, σπιτονοικοκύριδες, ἀφοῦ βγάξετε τὸ ἓνα σας καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰ φλογερὰ ἐνοίκια, δὲν συλλογίζεστε μπάρε μου, πῶς θὰ ζήσει ἓνας φτωχὸς οἰκογενειάρχης ἐργάτης ποῦ πέρνει ἐξῆντα δραχμαῖς τὸν μῆνα καὶ σαράντα, ἀφοῦ σὰς πληρώσῃ σὰς 60 δραχ. τὸν μῆνα;

Καὶ Τάνερ γιαντὸς νὰ ἦναι, ποῦ λέν πῶς ἔζησε σαράντα μέρας χωρὶς νὰ φάῃ τίποτα, πάλι δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζήσει, γιὰτι ἀφοῦ σὰς πληρώνη τι.ὰς ὅλο τὸ μιστὸ του μόνο

γιὰ ἐνοίκιο, πρέπει νὰ ζήσει καὶ αὐτὸς καὶ ὅλη ἡ οἰκογένειά του ὄχι σαράντα μέρας χωρὶς ψωμί, ἀλλὰ εἰς ὅλη τὴ ζωή τους, θαῦμα ποῦ δὲν τόκανε οὔτε ὁ Χριστός.

Θὰ μὰς πῆτε, σεῖς οἱ νοικοκυρατοὶ, — καὶ τί μὰς μέλει μὰς, ἂν θὰ ψωφήσετε ἀπὸ τὴν πείνα; ἀρκεῖ ποῦ κερδιζόμε μεῖς. Αὐτὸ εἶναι σωστὸ καὶ μάλιστα φιλανθρωπία ἂν θέλετε. Αὐτὴ ὅμως τὴν φιλανθρωπία σας, ποῦ κουστίζει τρακόσας τοῖς ἑκατό, ἔπρεπε νὰ ἦσαστε σεῖς στὴ θέσι τῶν νοικαρέων, γιὰ νὰ καταλάβετε ἦντα γλύκα ἔχει.

Δὲν ἐννοοῦμε νὰ μὰς χαρίζετε τὰ σπίτια σας, ἀλλ' ὄχι ὅμως καὶ νὰ μὰς γδαίρνετε.

Ἄρμεγε γὰλκα ἀλλὰ μὴ βγάξης καὶ αἷμα, ποῦ αἷμα νὰ σὰς πάη καὶ νὰ σὰς κόψῃ ἡ δυσεντερία.

Συμπολίτες,

αὐτὴ ἡ υπερτίμησι τῶν ἐνοικίων ξέρετε ἀπὸ ποῦ μὰς προῆρθε; Ἀπὸ τοὺς χρυσογαδάρους, — ἀπὸ τοὺς ἐν γένει πλουσίους δηλαδὴ, οἱ ὅποιοι μὰς εὐγαναν τὸ νέο Λαύριο στὰ φῶρα, δηλαδὴ, τὴν υπερτίμησι τῶν οἰκοπέδων, τῶν ὀποίων ἡ φούργια πέρσασε πλιό, καὶ βαστὰ μόνο ἡ συγκαήλα, ἦγουν μὰς, πῶς τάχα, νὰ, πουλιῶνται ἀκόμα οἰκόπεδα. Ἐκαναν ἐκεῖνοι τὴ δουλειά τους, καὶ τρεχάτε τὸρα σεῖς νὰ σβαρνίζεστε, μὲ τὰ οἰκόπεδα ποῦ ἀγοράσατε στὴ ἁγία Γλυκερία, καὶ στὰ καμῆνια τοῦ Φάληρου καὶ λοιπά.

Ἐνεκα

αὐτῆς τῆς υπερτίμησις τῶν οἰκοπέδων, σὰς φώναζα ὁ καυμένος ἀπὸ δῶ καὶ τόσους μῆνους. — Μὴ γιὰ τὸ Θεὸ, μὴ ἀγοράζετε χωράφια γιὰ οἰκόπεδα, γιὰτι εἶναι χρυσογαϊδουρικὴ δουλειά, κερδοσκοπικὴ. Σεῖς τίποτα, δὲν μ' ἀκούσατε, ἐκτός μερικῶν φρονίμων ἀνθρώπων ποῦ ἔλεγαν καὶ λέν: Βρὲ καλὰ τὰ λέει ὁ Παληάνθρωπος.

Γιὰ τὴν ἀτιμὴ αὐτὴν υπερτίμησι τῶν χωραφιῶν τὰ ὀποῖα ἀγοράζετε σεῖς σὰν βλάκες γιὰ οἰκόπεδα, ἰδοὺ τὸρα τί μὰς λέν οἱ σπιτονοικοκύριδες: — Ἀμ στὰ χωράφια τιμᾶτε ὁ πῆχυσ, 20 δραχμαῖς, καὶ στὸ δρόμο τοῦ Πολυτεγνεῖου ἑκατό, καὶ μεῖς σὰς δίνουμε σπίτι νὰ κατοικήσετε, ὑπόγειο, καταβάθραν μπουτροῦμι, μὲ μόνο ἑκατό δραχμαῖς τὸν μῆνα καὶ εἶστε δὲν καὶ εὐχαριστημένοι;

Τότες

σε τοιοῦτες προτάσεις καὶ ἀπολογίες, στρεψοδικίες, κλεψαίς, λησταιρίες, λωποδύσεις, ἀχρεϊότητες, φαυλότητες, ἀτιμίες, ἀσυνειδήσεις, τοκογλυφίες, βραβάρωτες, τί ἔχομε ν' ἀπολογηθούμε μετῆ οἱ ἐνοικιασταί;

— Τίποτα. Κλείνομε τὸ στόμα μας καὶ φεύγομε μετὴν ἐλπίδα νὰ βροῦμε φεινότερο καὶ βρισκομε ἀκριβώτερο, ἐλεινότερο ζεθέωμα σπίτι.

Ἔχουν δὲ καὶ μιὰ ἀχρεϊοτάτη ἀδιαντροπία νὰ σὲ ρωτοῦν οἱ σπιτονοικοκύριδες, —Καὶ πόσοι εἴστε, καὶ πόσα παιδιά ἔχετε, καὶ μόνο ποὺ δὲν μᾶς ρωτοῦν, ἂν ἦναι γαστραωμένες ἢ γυναικίαι μας, γιὰτί κι' αὐτὸ τοὺς ἐνδιαφέρει, μὴ τύχη καὶ αὐξήσῃ ὁ πληθυσμὸς τοῦ σπιτιοῦ ποὺ σὲ νοικιάζου, εἶναι δηλαδὴ ἂν νὰ σοῦ λέν, ὅτι ἂν ἔχῃς παιδιά, δὲν σὲ μπάζω στὸ σπῆτι μου, πέταξέ τα, γιὰτί θὰ μοῦ γεμίσουν τὸ ἀναγκαῖο ἀπὸ σκατὰ στὰ μούτρα τους.

Μ' ἄλλα λόγια τὰ παιδιά μας τὰ ἔχουν οἱ σπιτονοικοκυρέοι χειρότερα ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖά τους καὶ γιὰ νὰ μὴ γεμίσουν τὰ ἀναγκαῖά τους, πρέπει νὰ πετάξωμε τὰ παιδιά μας ὅζω στὸ πηγάδι τοῦ Σκουζέ. Καὶ γιὰτί βρὲ μασκάρωδες δὲν πετάτε καλλίτερα σεις τὰ δικὰ σας, τὰ ὅποια θὰ γίνουν χειρότεροι ἐξηνταβελώνιδες ἀπὸ σὰς;

Ἔχετε γιὰτί; Νὰ σὰς τὸ ποῦμε κι' αὐτὸ, γιὰ νὰ μὴν ἦστε παραπονεμένοι, γιὰτί θέλετε ν' ἀφήσετε σπορά τοκογλύφων, καὶ αἰσχροκερδῶν. Ἀλλ' ἐννοιά σας καὶ ἡ νέα σκλητάδα ποὺ βγάζετε σεις, εἶναι φιντάνι τῆς νεολαίας, καὶ ὅ,τι περιουσιακὰ ἀποχτήσατε σεις μετὸν ἰδρώτα τῶν φτωχῶν, τὰ παιδιά σας θὰ τὰ φᾶν κακὴν κακῶς καὶ θὰ ψωμοζήτουσ ἀπὸ τοὺς ἰδίους φτωχοὺς νοικοκυρέους τοὺς ὁποίους ἀσυνείδητα γδύνετε σήμερα.

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ κ. Τρικοῦπη, εἶναι πολὺ σπουδαῖο καὶ θὰ σὰς τὸ διαπραγματευτοῦμεν μεθαύριο μετ' ἐπιστάτην ἐκτασί, γιὰ νὰ μάθῃς ποὺ πρέπει νὰ βάζῃς τοὺς φόρους, στοὺς καπνοὺς καὶ τὰ κρασὰ, ἢ στοὺς ἀχρεϊοὺς τοκογλύφους, ληστές καὶ λωποδύτας σαστονοικοκυρέους ἀνάλογα τῶν ὄσων κλέβουσ ἀπὸ τοὺς νοικατέρους τους.

ΔΕΙΓΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΑΒΑΡΙΟΤΗΤΟΣ

Ἄποῦξ ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἀνοικονομητῶν οἰκονομικῶν καὶ στὸ ταχυδρομείον, ἤγουν στὸ κεντρικώτερο μέρος τῆς πόλεως, ὑπάρχουσ βουνὰ χαλικιῶν, χωμάτων, πετρῶν καὶ μόνο ποὺ δὲν ἐστησαν ἐκεῖ καὶ τὸ Νεκροταφεῖον.

(1) ΓΠΟΦΥΛΛΙΣ

ΤΣΗΤΟ ΠΙΑΝΟ

Θὰ ἦναι τὴν ὥρα δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς χρόνια ποὺ εἶχα τὴν μεγάλη τιμὴ νὰ γουρονίσω μιὰ οἰκογένεια, καταγώμενη ἀπὸ τὴ βαθεὶὰ Ἀνατολῆς.

Ἀυτὴ ἦταν ἀπὸ τέσσερα κορμιά. Τὸν πατέρα, τὴ μάνα, τὴ κόρη καὶ τὸν δούλο. Ὅταν ὁμως ἦρθαν στὴν Ἀθήνα αὐξήσε ὁ πληθυσμικὸς ἀριθμὸς, γιὰτί στὸ συγγενολόγι τους προστέθηκαν καὶ ἓνας γάτος καὶ ἓνα σκυλάκι, ἐκτὸς τῶν ποντικῶν. Ἐδέχασα νὰ σὰς πῶ, ὅτι κοντὰ σ' αὐτὰ αὐξήσε καὶ ἄλλοίωτικα τὸ προσωπικὸ, ὅχι μόνον διότι γιὰ τὴν περυσία τῆς γάτας πῆσαν θάρρος καὶ τὰ ποντικά, ὅσα, γιὰτί, ἀγόρασαν καὶ ὀρνίθους γιὰ νὰ τοὺς κάνουν ἀυγά, καὶ κόκορα γιὰ νὰ τοὺς σημάινῃ τὰ μεσάνυχτα καὶ τοὺς ζυπνᾶ.

Ἀυτὸς ὁ πληθυσμικὸς ἀριθμὸς τοῦ προσωπικοῦ πῆπε νὰ δικκιολογηθῆ γιὰτί ἔγινε. Καὶ ἀκούστε.

Τὴ μεγάλη μύτη του ὁ Λομπάρδος, τὴν ὅποια κάθε ὥρα παίει καὶ τὴν χώνει τὴ φουκαριάσμένη μέσα στῆς κοπρίαίς του ἐνοῦς καὶ τοῦ ἄλλου καὶ τῆς ξεκαθαρίζει, δὲν τὴν χώνει καλλίτερα μέσα στῆς κοπρίαίς ποῦναι μέσα τῆ μύτη του; Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὁ κλασικός του μῦθος δὲν ἀφίνει τὰ τέσσερα μάτια του νὰ δοῦν τί συμβαίνει μπρὸς τὰ μάτια του.

Νὰ στραβῶθῃ λοιπὸν νὰ μὴ βλέπῃ καθόλου τί τοῦ γίνεται. Κρίμα, Λομπάρδε, κρίμα, καὶ τοῦ Τρικοῦπη θῆμα. Μισὴ ὥρα ἔκανα ὡς ποῦ νὰ σὰς στιχῶσω αὐτὴν τὸν στιχὸ. Ἄμ λίγο λίγο, θὰ γίνω καὶ ποιητῆς.

ΚΟΛΟΚΥΘΟΥ

οἱ στραβοὶ στὸν ᾄδη; βλέποντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Ἔτσι κι' ἐγὼ σὰ στραβὸς πῆγα προχτές στὴ Κολοκυθοῦ, ἔσω μετὸ νὰ ἐβλεπα ὅτι πολλοὶ πηγαιναὶ ἐκεῖ στὸ πανηγύρι.

Ἐκεῖ στὴ συνοικία τῆς Νέας Σφαιράς δὲν ξέρω τί διαλοσυνοικία εἶναι, μοῦ φώναζαν ἄρσενικοὶ καὶ θηλυκοί:—Νὰ, νὰ ὁ Παληάνθρωπος.

Παληάνθρωποι καὶ παληάνθρωπίνες εἴστε καὶ φαίνεστε σεις. Εἶδῃ καὶ τῆς σιδερένιας γραμμικῆς τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Πελοπόννησος, τόσαις δὲ στενῆς εἶναι, ὥστε τὰ δύο σκέλια μου τῆς ἔπεσαν μέσα. Ἔσπαξα τὸ κεφάλι μου ὡς ποῦ νὰ βρῶ, πῶς διάολο θὰ περνᾶ ἀπὸ τῆς γραμμούλαις αὐταῖς κοτζᾶμ σιδηροδρόμος, ὡς ποῦ ὁ ράφτης μου κύρ Γεωργιάδης μούλυσε τὸν μέγα αὐτὸν Γόρδιο δεσμὸ λέγοντας πῶ δὲν εἶναι ἢ σωσταῖς γραμμικῆς τοῦ σιδηροδρόμου, ἀλλὰ ἢ πρόσκαιρες γιὰ τὴν ἐπιχωμάτωσι. Τὸ πιστεψα. Ἄν με κοροῖδεψε ἢ ὄχι, αὐτὸ πλέον μένει εἰς βάρος του.

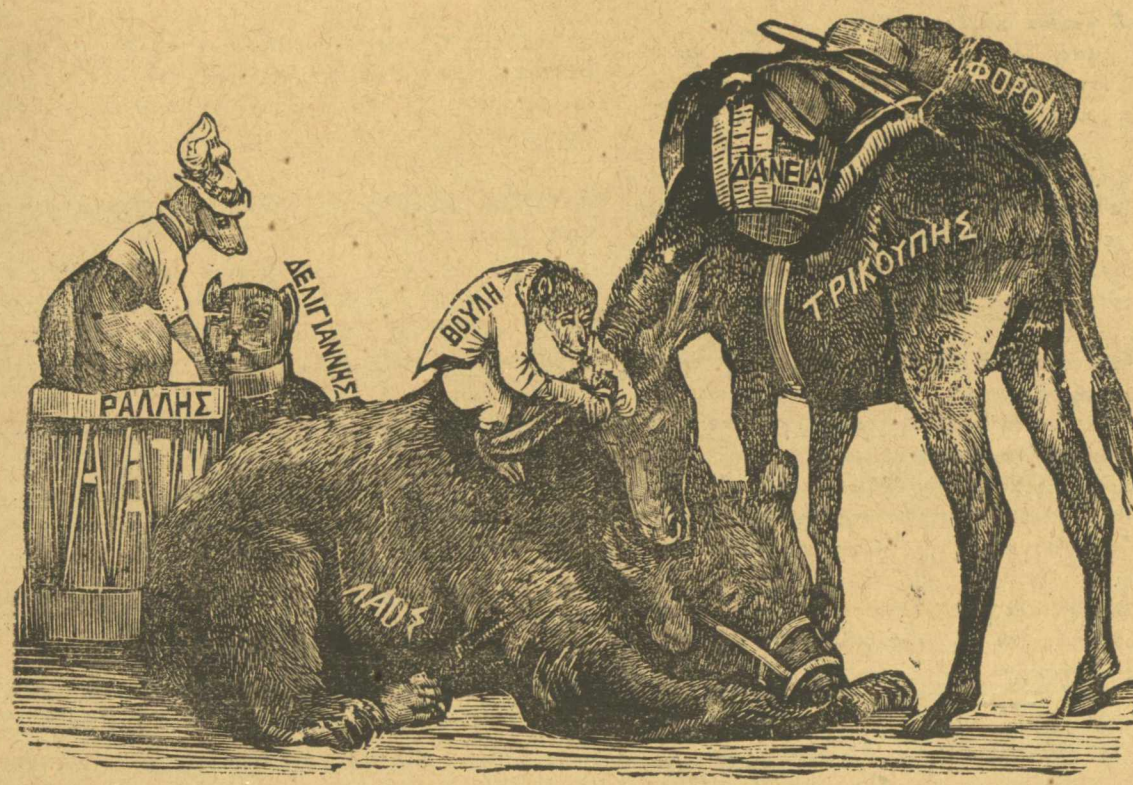
Στὸ δρόμο βλέπομε ἓνα θηριόδενδρο καὶ χάσκαμε σὰν χαχοῖ.—Μωρὲ δένδρακλας, ὁ ἓνας.—Μωρὲ θηριό πρᾶγμα, ὁ ἄλλος.—Εἶναι ἱστορικὸ ἔλεγε ὁ τρίτος.—Βρὲ εἶναι δυὸ στὴν εὐθεία γραμμῆ, εἶπε ὁ ἄλλος, καὶ τὸ ἓνα εἶναι στὴ κορυφῆ ἐκεينوῦ καὶ πέρα τοῦ βουνοῦ, καὶ ἔσω μετὸ νὰ συγκαλιῶνται ἢ δυὸ εὐθείαις γραμμικῆς σὲ μιὰ εὐθεία, σὰς φαίνονται τὰ δυὸ πῶς εἶναι ἓνα. Καὶ ἔτσι ἦταν. Νὰ τί θὰ πῆ ὀπτική ἀπάτη, νὰ πέρνῃ τινὰς τὰ δυὸ γι' ἓνα, ὅπως ἢ γυναικίαις ἢ ὁποιαῖς θέλουσ νὰ ποῦν μερικοὶ, εἶναι τόσο κοντόφθαλμες, ὥστε πολλάκις φοραῖς καταπτοῦν νὰ πέρνουν καὶ τὰ τρία γιὰ ἓνα. Αὐτὸ ὁμως ἐγὼ οὔτε τὸ ξέρω, οὔτε μπορῶ νὰ τὸ πιστοποιήσω.

Τῆς κόττες τῆς ἀγόρασαν γιὰ νὰ τοὺς κάνουν οἰκονομικὰ τ' αὐγά, ἐπειδὴ τῆς καὶ αὐτοὶ οἱ αὐγουλάδες δὲν ἔχουν τὸ Θεὸ τους στὴν ἀκριβεία, ἔστωντας μετὸ νὰ γυρῶσιν δέκα λεπτὰ τὸ ἓνα σου.

Ὁ πατέρας τῆς κόρης του καὶ ὁ ἀντρας τῆς γυναικίαις του καὶ τὸ ἀφεντικὸ τοῦ δούλου του, εἶχε ἀπάνω στὴν οἰκιακὴ οἰκονομία, ἀλλὰ Τρικοῦπη, ἄλλοίωτικες οἰκονομικὰς ιδέαις.

Ἐτρεψε τρεῖς ὀρνίθους καὶ ξόδεψε ἐξῆντα λεπτὰ τῆ βδομάδα γιὰ κριθάρι καὶ τοῦκναν δέκα χιλιάδες κουτσουλαις τῆ βδομάδα καὶ κοντὰ σ' αὐταῖς κάπου κάπου καὶ κἀνένα αὐγὸ κατὰ λάθος τὸ ὅποιο ἄμα ποῦ ἔπερτε ἀπὸ τῆς ὀρνίθας τὴν οὐρὰ, τ' ἄρπαζαν καὶ τὸ εἶχαν μὴ σταῆς καὶ μὴ βρέξῃ, πολλάκις φοραῖς μάλιστα, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴ φρεσκιά τους τὰ φύλαγαν ἀπὸ τὸ Σεπτέμβρι, γιὰ νὰ τὰ βαψοῦν τῆ Λαμπρή, αἰωνίως δὲ καὶ τυμπανιαίως παραπονιότανε ἐναντίον τῆς ἐλληνικῆς κυβέρνησις, διότι καὶτι κακοῦθεις ἄνθρωποι, δὲν τοὺς ἀφίναν ν' ἀποτάξουν ὀρνίθια.

Τᾶπερναν κοτόπουλα, ξόδεσαν πέντε δέκα δραχμιαῖς σὲ κριθάρι ὡς νὰ τἀναθρέψουν, καὶ ἄμα ποῦ μόλις τοὺς ἔκαναν τὸ πρῶτο αὐγὸ, ἀντίο Λεωνόρα, τοὺς τᾶκλεπταν καὶ ἔμειναν μετῆς κουτσουλαις εἰς βάρος τους, ἕνεκα τοῦ ὁποιοῦ ἢ γρηθᾶ λέγε πῶς δὲν ὑπάρχει ἀσφάλεια στὴν Ἑλλάδα, καὶ ὅτι ὅλα

Ἑλληνικῆς πολιτείας πανόραμα.

Φτάνομε τέλος πάντων στὴ Κολοκυθοῦ. Δὲν ἦταν τίποτα Περισσότερες μάλιστα μπορούμε νὰ ποῦμε πῶς ἦταν ἢ ἄμαξες καρότσαις παρὰ οἱ ἄνθρωποι. Μέσα στὰ περιβόλια βαροῦσαν τὰ βιολιά καὶ χόρρευσαν καμπόσοι τὸν καρσιλαμά. Τζόγια μου, τί χοροὶ καὶ ἀμανέδες ἦταν ἐκεῖνοι, μὴ μοῦ τὸ θυμίζετε καὶ μούρχειται ἀναγούλα. Ἡ γυναικίαις ἦτανε περισσότερες ἀπὸ τοὺς ἄντρας ποῦ ἀν συνέβαινε κἀνένας ἐμφύλιος πόλεμος καὶ θὰ μᾶς ἔβιζαν κάτω. Ὅλαις ἦτανε φρεσοῦδες, μετῆς μακρυαῖς φοῦντες, τὰ σιγούνια τους καὶ τὰ πούφ τους, μισαῖς ἢ δηλαδὴ φράγκαις καὶ μισαῖς ρωμηναις.

αὐτὰ τὰ κἀνει τὸ ὑπουργεῖο, ὅταν μάλιστα τῆς ἐκλεπταν καὶ τοὺς κοκκόρους, τότε πλέον τᾶβάζε καὶ μετὸν βασιλῆα, ὁ ὁποῖος τρώει καὶ πίνει κοκκόρια χωρὶς νὰ δίνει πεντάρια γιὰ τὰ κοκκόρια τοῦ βασιλείου του. Ἄφίνομε πλέον τῆς διαμαρτυρήσεις τοῦ ἀντρα τῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸν κόκκορα ἀντίς γιὰ ρωλόγι, γιὰτίς εἴχερε σὲ κάθε κακάρισμά του καὶ πότε εἶναι μεσημέρι, καὶ πότε θὰ σημάινῃ ὁ ἔσπερινός, καὶ πότε ἦτανε μεσάνυχτα καὶ πότε χαοάματα, καὶ ἔλεγε, τύφλες νᾶχουν οἱ ρωλογάδες μπρὸς τοὺς κοκκόρους. Ἦθελε μάλιστα ν' ἀγοράσῃ καὶ ἓνα ἀθηναῖκο ρωλόγι, ἓνα γάδαρο, ἀλλὰ ἐκτὸς ποῦ τοῦ τὴν γύρευαν ἀκριβὰ, ἦθελε καὶ ἓνα περιδρόμο κριθάρι νὰ τρῶη τὴ μέρα καὶ ἔτσι παρατήθηκε αὐτῆς τῆς μεγάλης ιδέας. Ἀκούστηκε μάλιστα πολλάκις φοραῖς νὰ λέη, ὅταν ἄκουε κἀμμιά φορὰ νὰ γκαρίζῃ τὸ καταμεσήμερο κἀνένες πλακιάτικος γάδαρος,—Μὰ τὸν κερατὰ, ρωλόγι κεράλι τόχει. Ἔτσι μούρχειται νᾶμουνα γάδαρος νὰ δοῦμε θὰ σῆμενα καὶ γὼ ἔτσι καλὰ τῆς ὥραις!

Τόσος δὲ ἦταν ὁ ἔρωτάς του πρὸς τὰ ἀθηναῖκα ρωλόγια ὥστε ὅταν ἐβλεπε τοὺς ναπολιτάνους ἱταλοὺς νὰ πουλοῦν στὸ δρόμο γύψινα κεράλια λαριῶν μετῆς κέρατα, φουρκίζοτανε καὶ ἔλεγε.—Λές τὰ ζῶα, δὲν κάνουν γαδουροκεραλὸς νὰ τῆς κρεμαῖ κἀνέαις στὴ σάλα του καὶ νὰ ξέρῃ τί ὥρα εἶναι, μόνο κἀθονται

Ἦψισε Θεὲ, νὰ μὴ βρεθῆ μέσα σὲ τόσες γυναικείαι κεφάλια καὶ ἓνα μούτρο τῆς ἀνθρωπιαῖς; Νόμιζε τινὰς πῶς ἦτανε κατ' ἔαθεσις ὅλων τῶν ἀσηχημοῦρων τῆς Ἀθήνας. Μάτια μου κἀλη. Κᾶτι κοντοπιθαρα, μαῖμοῦδες, μαυροτσούκαλα, στραβοστόματες, γατσοῦλες τέλος πάντων. Δὲν σὰς λέω κάπου κάπου ξεφούτρωνε καὶ κἀνένα νιστιμούτσικο δουλικὸ καὶ κἀμμιά ταρνανογοναῖκα, ἦτανε μάλιστα καὶ μιὰ ποῦ κουνιότανε σὰ βατσελό ποῦ τὸ πιάνει καραντι. Δὲν μπορούσε νὰ πᾶρῃ τὰ ποδάρια τῆς. Καθίσκαμε καὶ τσμπολογήσαμε λιγάκι καὶ σφίξαμεν ἀκόμη περισσότερο, ὅταν ἦρθα στὰ κέρατα μου φωνάζω τὸν ὑπηρετῆ: — Νὰ σοῦ πῶ. Δὲν μᾶς φέρνεις κἀνένα κορίτσι; — Δὲν ἔχομε. — Μὰ ἐγὼ βλέπω τόσα ἐδῶ.

καὶ μοῦ κάνουν λαφοκέφαλα, ποῦ δὲν τρώγονται οὔτε βρατσά.

Τὸ σπῆτι τους ἦτανε γεμάτο γατιά γιὰτί, τᾶπερνε νὰ τ' ἀναθρέψῃ, ἀλλὰ γατιά ποτέ τους δὲν ἀπόταζαν, γιὰτί τᾶφινε καὶ ψυροῦσαν ἀπὸ τὴν πείνα, γιὰ νὰ μάθουν νὰ πιάνουν τοὺς ποντικούς, ἔσω μετὸ νὰ εἴχερε πατρομητρώθεν, ὅτι χορτασμένο γατὶ ποντικὸ δὲν πιάνει. Καὶ τὸ σκυλὶ τὸ εἶχαν γιὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους λόγους, πρῶτο γιὰ νὰ φυλάη τὴν αὐλή, καὶ δεύτερο γιὰ νὰ τρῶη τὰ κόκκαλα, τὰ ὅποια ἦτανε ἀμαρτία νὰ τὰ πετοῦν στὸ δρόμο, ἢ νὰ τὰ δίνουν στῆς ζητιάνες, ἢ ὁποιαῖς πᾶν καὶ τὰ πουλοῦν μετὴν ὄκα, χωρὶς κᾶν νὰ καταδεχτοῦν νὰ τὰ ξερογλύφουν.

Τώρα ἂς γνωριστοῦμε καὶ μετὴν φαμίλια αὐτῆ, γιὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ὁποιαῖς ἔχομε νὰ τραβήξωμε τὰ βέβανα τοῦ Βασιλικῆ.

Ὁ πατέρας ὀνομαζότανε Τρεῖς Κόμπος, ἢ μῆνα Φασούλα, ἢ κύρη Μουσίτσα καὶ ὁ ὑπηρετῆς ὁ δούλος Φούφουλα Βράκας.

Ὅλη δὲ αὐτὴ ἡ μεγάλη καὶ ἐπίσημη ὁμογενικὴ οἰκογένεια ἦρθε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ περισπουδάσῃ τὴ κόρη τῆς Μουσίτσα, καὶ τὴν κάνουν νὰ ξέρῃ νὰ μιλᾶ περι διὰ γραμμᾶτων, καὶ μεθαῖριο βλέπομε τί γράμματα τῆς ἔμαθε.

— Μὰ . . . εἶνε ὄλα ξένα.

Τί νὰ σὰς πῶ, σ' αὐτὴ του τὴν ἀπάντησι, ἢ μὲ κοροΐδευε ἢ θὰ νόμισε πῶς τοῦ γύρευα κἀνένα φρούτο.

Πήραμε τὴ βόλτα μας. Τίποτα. Ὅλα θηριόμουτρα γυναί-
κεια βρισκότανε μπροστὰ μας, ποῦ ἔτσι μούρθε ν' ἀνάψω σὰν
τὸν Διογένη ἓνα κερὶ καὶ νὰ φωνάζω: = Ὅμορφη γυναίκα
γυρεύω.

Ἐκεῖ ἦτανε καὶ ὄλοι οἱ ὑπαξιωματικοὶ τοῦ μηχανικοῦ, ποῦ
κόντεψαν νὰ μὰς μεθύσουν. Δὲν εἴξερα πῶς αὐτὸ τὸ σῶμα
τοῦ στρατοῦ μας ἔχει τόσους ἀρκαντάσιδες.

Σὰς εὐχαριστῶ παλλικάρια γνῶστὰ μου καὶ ἀγνωστὰ καὶ
μὴ πάψετε νὰ φέρεστε πάντοτε εὐγενεῖς πρὸς τοὺς δυστυ-
χεῖς φυλακωμένους.

Γυρίσαμε ποδαρόθεν, ἀν καὶ ὁ ἵπποσιδηρόδρομος ἦχε ὡς τὰ
μεσάνυχτα ἑπτὰ ἀμαξες σὲ κίνησι. Ἀλλὰ ποῦ νὰ στρυμωχτῶ
κεῖ μέσα, μὲ ἦτανε κείνα τὰ θηριόμουτρα τὰ γυναίκεια ποῦ
ἀπὸ τὴν φόβου μου μποροῦσα νὰ πάθυνα τίποτα.

Τέλος πάντων ὁμορφα περάσαμε, φάγαμε δὲ καὶ ἓνα πε-
πόνι καὶ μισὸ καρπούζι τὰ ὅποια σὺν ἀμφοτέρω καὶ τὰ δύο
μαζὺ, φαίνεται νὰ ἦχαν μεγάλο συγγενολόγι μὲ τὰ κολοκύ-
θια τῆς Κολοκυθῶν.

Τοῦ χρόνου ἀν ζήσω καὶ νὰ μὲ μαλαματώσετε δὲν ξαναπά-
γω ἐκτὸς ἀν βεβαιωθῶ πῶς δὲν θὰ μαζευτοῦν κεῖ πάλι ὄλαις
ἢ ἀσχημομούρες τῆς Ἀθήνας.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΟΤΑ

Μπορεῖτε

νὰ μὲ λύσετε ἓνα νοιῶσμα; Δηλαδή μὲ πόσαις ὀκάδες κρέας
μποροῦν νὰ κάνουν μιὰ μαγεργιὰ 62 ἄνθρωποι;

Θὰ μοῦ πῆτε μ' ἓνα μεγάλο μανάρι.

Μπαμποῦροι στ' αὐτιά σας, ἐγὼ μπορῶ νὰ τοὺς θρέψω καὶ
μὲ τρεῖς μόνο ὀκάδες, καὶ ὄχι μὲ τρεῖς ἀλλὰ μὲ μιὰμισυ, καὶ
ὄχι μὲ μιὰμισυ, ἀλλὰ μὲ μιὰ μόνο, νὰ φᾶν νὰ πιοῦν, νὰ
χορτάσουν καὶ νὰ τοὺς περισσεύη κιόλας γιὰ τὸ βράδυ.

Ἀκούσετε κουτορωμνοί. Ὑπάρχει λεῖμι μιὰ ἐπιτροπὴ ἢ
ὅποια φροντίζει προσθέτοντας καὶ ἀπὸ τὴν σακούλᾶ τῆς κοντὰ
στὴν ἐπιχωρήγησι τῆς Κυβέρνησις νὰ διορθώσῃ τὸ φαγεῖ τῶν
φυλακωμένων καὶ τὸ διώρθωσε πραγματικῶς καλά.

Ἦτανε προχτὲς τὴν δευτέρα στῆς φυλακὲς τοῦ Γενηματᾶ
62 φυλακωμένοι. Πόσο κρέας νομίζετε τοὺς ἔστειλε αὐτὴ ἢ
ἀγαθοεργὸς ἐπιτροπὴ νὰ φᾶν ποῦ ἦτανε καὶ ἀποκρηά; Τρεῖς
ὀκάδες. Μὰ ἦτανε τρεῖς; Μαρούλια μὲ τὸ ζῦδι. Ἡ μιὰμισυ
ὀκά ἦτανε κόκκαλα. Ἐμεινε λοιπὸν ἄλλη μιὰμισυ ὀκά γιὰ
νὰ φᾶν 62 ἄνδρες, πεινασμένοι, λοιμασμένοι.

Μισίμισυ δὲ ὀκά καθαρὸ κρέας μὰς κάνει 600 δράμια, τὰ
ἑξακόσια δὲ αὐτὰ δράμια μοιραζόμενα σὲ 62 ἀνθρώπους πέφ-
τει σὲ καθὲ ἓνα δέκα δράμια κρέας, ἀφαιροῦντες δὲ καὶ τὴ
φύρα τοῦ βρασίματος μόλις τοὺς μόνου 7 δράμια τοῦ καθενὸς,
ἦγουν τῆς, οὔτε μιὰ μπουκουνιά σωστή.

Δὲν πᾶτε στὸ διάκιο κοροΐδα ποῦ κοροΐδεύετε ὄλη τὴ κοι-
ωνία, μὲ τῆς βελτιώσεις σας τοῦ φαγειοῦ τῶν φυλακωμένων
καὶ τὰ ἄλλα μασκακαλίγια σας, μασκακαδὲς τῶν μασκακαδῶν
καὶ βασιλείδης τῶν γαδάρων.

Καὶ μήπως νομίζετε, κύριοί μου πῶς αὐτὸ τὸ λιμάρικο
κρέας πῶς τὸ στέλνουν καθὲ μέρα; Ὅχι. Καθὲ Κυριακῇ. Τῆς
ἄλλαις μέραις τοὺς στέλνουν κουκκιά ξερὰ, πατάτες, καὶ φα-
σούλια, ἔνεκα δὲ τῆς φασουλιφαγίας αὐτῆς, οἱ δυστυ-
χησμένοι φυλακωμένοι κάνουν καθὲ βράδυ τὸν βομβαρδισμό
τῶν Παρισίων, σημειώσατε δὲ, ὅτι τὰ φασούλια τὰ ἔχουν ἀ-
παγορευμένα. εἰ γιὰτροὶ τῶν φυλακῶν, καὶ ὅμως ἡ κυρία ἐπι-
τροπὴ ἐναντίον τῆς διατάξεως αὐτῆς ἐξακολουθοῦν τὴν φασου-
λοτροφίαν.

Κύριοι φυλακωμένοι ἀκούσετε μιὰ κουτοσυμβουλή ποῦ θὰ
σὰς δώσω. Τὴν μέρα ποῦ θάρθῃ ἢ ἐπιτροπὴ νὰ φᾶτε φασού-
λια μισοβρασμένα μαλιστα, καὶ ἅμα μὴ μέσα, νὰ παρατα-
χτήτε στὴ γραγμῇ καὶ νὰ τὴν ὑποδεχτήτε μὲ κανονοβολισμοὺς
καὶ μὲ διζυγὸν πῦρ πρὸς ἑκφρασι τῆς εὐγνωμοσύνης σας.

Οὕτω ψευτομαρούλικη ἐπιτροπὴ.

Φαίνεται

ὅτι τὸ θέατρον τῶν Ὀλυμπίων μεταβλήθηκε πλέον εἰς σχο-
λεῖον πορναγωγίας, ὅπου τὰ κορίτσα μας, ἢ γυναίκες μας
καὶ μεῖς οἱ ἴδιοι ἀκόμα μποροῦμε νὰ μάθωμε ἀπόξω ὅσα δὲν
ξέρομε.

Γιὰ τὴ διαφθορὰ αὐτὴ χίλιας φοραῖς γράψαμε καὶ κἄτι
κουνήθηκε ὁ διευθυντής, ἀλλὰ καθὲ θαῦμα μιὰ ἡμέρα, καὶ
τόρα ἔχομε τὰ ἴδια.

Κοντὰ στὰ κορίτσια μας κάθεται καὶ μιὰ Μαγδαλινὴ φιλό-
μουσος ἢ ὅποια μὲ τῆς κουβέντες τῆς τῆς δίνει μαθήματα
ἠθικῆς κουβεντιάζουσα μὲ τοὺς μουστεριδες τῆς, καὶ ἀκούνε
ἢ γυναίκες καὶ τὰ ἄλλα θυλικὰ πλάσματά μας, ταδε λέει
ἢ κυρία παστρικά.

— Πῶς πῆγε χτὲς ἢ δουλειά; Δούλεψες καλά;— Ἀφησέ με,
καυμένη καὶ ξαγρόπνησα, δὲν εἶχε νυσάφι. Ἐκανε σὺν λυσ-
σασμένος.— Ἀ, ἐγὼ πέρασα ἦσυχια. Τὸν μεθύσα καὶ τὸν πῆρα
τὸ ρουχαλιτὸ σὺν κοπρίτης. Καὶ τὰ τοιοῦτα.

Θὰ μοῦ πῆτε πῶς τὰ γράφω αὐτὰ τὰ ἀσχημολογὰ; Πῶς;
Διότι ἀν δὲν γραφοῦν τίποτα καλὸ δὲν γίνεται, καὶ πρέπει νὰ
γίνη ἓνα ἀπὸ τὰ δύο, ἵνα διοχτοῦν αὐταῖς ἢ Μαγδαλινὲς ἀπὸ
τὰ θέατρα, ἢ ὅσοι ἀγαποῦν τὴν τιμὴ τους πρέπει νὰ πάψουν
τοῦ νὰ πηγαίνουν τῆς εὐκογένειαις τοὺς στὰ Ὀλύμπια.

Κῦρ Κοσονάκε, κουνήσου, κουνήσου καὶ πάλι.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ

Σὲ παρακαλοῦμε

μεῖς καὶ ἡ σκούφια μας δὲν πέρνετε λίγο τὰ ποδαράκια σας
νὰ πάρετε τὸν φρέσκο σας ἀγέρα στὴν ἱερὰ ὁδὸ ποῦ εἶναι
κοντὰ στὸν ἅγιον Σάββα εἰς τὸ κεραμυδοποιεῖο νὰ δῆτε ποῦ
σχηματίστηκαν κεῖ δυὸ νέαις Κωπαίδες, ἀπὸ δυὸ μετρῶν βά-
θος ἔνεκα τὰ κεραμυδία, μ' αὐταῖς μάλιστα τῆς βροχαῖς
ἐξεχειλίσαν ἢ Κωπαίδες μας, καὶ ἢ βρωμα ὑπερπλέονας καὶ
ἢ δυσωδεῖα αὐξήσε καὶ τὰ βαθράκια ἔκαναν συντηρητικὴ κα-
τοχή. Θὰ πάθῃ ὄλη ἢ γειτονιά τῆς συνοικίας καὶ θὰ πέσῃ
κεῖ μέσα νὰ σκοτωθῇ καὶ κἀνέναν χριστιανός.

Θὰ μὰς ρωτήσης τί πρέπει νὰ γίνη;

Ἀπλεύστατο. Νὰ διατάξῃς τὸν κεραμυδὰ νὰ γεμιζῇ τοὺς
λάκκους ποῦ ἀνοίγει μὲ ἄλλα χρώματα.

Ἄμ' ποῦ εὐκαιρεῖς σὺ γιὰ τέτοιαις φιλοδουλειαῖς. Καλὰ
δὲν εὐκαιρᾷς σὺ, ἄμ' ὁ ἀγροτικὸς σου ὑπαστύονος ποῦ βοσκᾷ
καὶ δὲν ξεστραβόνεται νὰ τὰ δῇ αὐτά; Ποῦ βοσκᾷ; Νὰ σοῦ
τό πῶ κι' αὐτό; Ἄσε καὶ σοῦ τὸ λέω μεθύριο, γιὰτι ἔχομε
κι' ἄλλο διὰ τὸν φίλο μας ἀγροτικὸ ὑπαστύονο, ποῦ νὰ δώσῃ
ὁ Βερζεβούλ νὰ γίνη ὄνος σωστός καὶ χωρὶς αὐτιά.

Ο ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ

βγαίνει τρεῖς φοραῖς τὴν ἐβδομάδα.

1. Τυπύεται δὲ σὲ ΟΚΤΩ — ENIA ΧΙΛΙΑΔΕΣ φύλλα γιὰ
κάθε φύλλο.

2. Ἡ συνδρομὴ γιὰ τὴν μήτηρ Ἐ.Ι.Ι.ὰς εἶναι δραχ. 10 τὸν
χρόνο, καὶ γιὰ τοὺς ὀξῶ ἀπὸ τὴν Ἐ.Ι.Ι.ὰς δραχμαῖς 15, γιὰτι
μὰς ψοφοῦν τὰ ταχυδρομικά.

3. ΑΤΟΜΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΑΕΙΑΙΣ καὶ διατριβαῖς
δὲν εἶναι δεχταῖς.

4. Γιὰ καθὲ γνωστοποίησι πληρώνεται ἢ ἀράδα 50 λεπτὰ
γιὰ τὴν καθὲ φορὰ.

Ὅλα τὰ παράπορα καθὲ πολίτη δημοσιεύονται τῆς δωρεᾷς.
ἀν δὲν παραβαίνουν τὸ παραπάνω ἄρθρο 3 τοῦ Παληανθρωπι-
κῶ Συντάγματος.